

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph. D., v právní věci:

žalobce: O.

zastoupený Mgr. Janem Vaníčkem, advokátem,
se sídlem Praha 1, U Prašné brány 1078/1

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2015, č.j. 1804/580/15,72091/ENV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Soud upouští od pokuty uložené žalobci rozhodnutím České inspekce životního prostředí ze dne 18. 8. 2015 č.j. ČIŽP/49/000/SR01/1507412.003/15/VJK ve spojení s rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 11. 12. 2015 č.j. 1804/580/15,72091/ENV.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí,

oblastního inspektorátu Ostrava ze dne 18. 8. 2015, č.j. ČIŽP/49/000/SR01/1507412.003/15/VJK (dále jen „rozhodnutí inspekce“), jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 65.000,- Kč za spáchání správního deliktu dle ustanovení § 25 odst. 2 písm. a) zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), kterého se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší uvedených v příloze č. 2 k zákonu o ochraně ovzduší pod kódem 10.2. (čerpací stanice a zařízení na dopravu a skladování benzinu) provozoval 13 čerpacích stanic označených ve výroku rozhodnutí od 2.9.2013 do určitého data bez povolení provozu, tedy v rozporu s § 17 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší. Rozhodnutí inspekce bylo napadeným rozhodnutím změněno tak, že ve výroku I. se text o uložení výši pokuty „65.000,- Kč (slovy: šedesátpěttisíc korun českých)“ zrušil a nahradil textem „64.000,- Kč (slovy: šedesátčtyřtisíce korun českých)“, a dále tak, že ve výroku I. se text označení časového určení počátku správního deliktu „od 02.09.2013“ ve všech případech (body 1. až 13.) ruší a nahrazuje se textem „od 03.09.2013“. Ve zbývajících částech bylo rozhodnutí inspekce napadeným rozhodnutím potvrzeno.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve uvedl, že provoz předmětných stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší nevyžadoval před nabytím účinnosti zákona o ochraně ovzduší (1.9.2012) povolení provozu z hlediska ochrany ovzduší (tedy povolení podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ovzduší). K jejich provozování postačovalo, že příslušné stavby, k nimž tyto vyjmenované zdroje znečišťování ovzduší náležely, byly povoleny rozhodnutími podle stavebního zákona. Od nabytí účinnosti zákona o ochraně ovzduší se již ale na provozovatele těchto vyjmenovaných zdrojů znečišťování ovzduší vztahuje povinnost dle ustanovení § 17 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší, a sice provozovat je pouze na základě a v souladu s povolením provozu [tedy povolením podle § 11 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ovzduší – s časovou prodlevou v případech uvedených v § 41 zákona o ochraně ovzduší (přechodná ustanovení)]. Žalovaný dále vyložil, že cílem ustanovení § 41 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší bylo předejít situaci, kdy by všichni provozovatelé vyjmenovaných zdrojů znečišťování ovzduší, které byly již před nabytím účinnosti zákona o ochraně ovzduší provozovány bez povolení provozu a současně se na ně nevztahovala přechodná ustanovení § 41 odst. 4 a 5 zákona o ochraně ovzduší, museli ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona o ochraně ovzduší přestat tyto zdroje provozovat. K tomuto účelu byla stanovena lhůta, v níž mohli ještě tyto zdroje znečišťování ovzduší dále provozovat a podat v této lhůtě žádost o povolení jejich provozu podle zákona o ochraně ovzduší. Ustanovení § 41 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší de facto umožňuje dočasnou výjimku do 1 roku ode dne nabytí účinnosti zákona o ochraně ovzduší z povinnosti dle § 17 odst. 3 písm. a) uvedeného zákona pro tyto provozovatele.
3. K odvolací námitce, v níž žalobce poukazoval na procesní charakter lhůty uvedené v § 41 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší, žalovaný poznamenal, že přechodná ustanovení upravují přechod na novou právní úpravu. V tomto ustanovení žádná procesní pravidla,

mimo odstavce 1, nejsou uvedena. Uvádí se zde zejména lhůty přechodných období k zajišťování povinností stanovených zákonem o ochraně ovzduší příslušným subjektům, aby povinnosti, které jim zákon stanovil, nedolehly na tyto subjekty okamžitě s nabytím jeho účinnosti. V ustanovení § 41 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší je výslovně uvedeno, že provozovatel stacionárního zdroje uvedeného v příloze 2, který byl uveden do provozu před nabytím účinnosti zákona, musí požádat o povolení provozu. Ve vztahu k takto imperativně stanovené podmínce tvrzení žalobce, že žádost je jednoznačně procesní úkon, který má procesní následky v podobě správního řízení, neobstojí a lze jej považovat za zavádějící.

4. Jelikož s koncem lhůty uvedené v § 41 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší je spojen zánik práva, jedná se dle žalovaného o lhůtu hmotněprávní, jejíž nedodržení nelze prominout. Kdyby se tato lhůta měla považovat za procesní, docházelo by při jejím případném promíjení k výjimkám z výjimky, což by bylo proti smyslu § 17 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší, jímž je zajistit, aby všechny vyjmenované zdroje znečišťování ovzduší byly provozovány k datu nabytí účinnosti zákona, respektive do vydání příslušných povolení na základě včas podaných žádostí, pouze na základě a v souladu s povolením provozu. Protože nejde o procesní předpis, nelze na daný případ aplikovat názor Ústavního soudu, na který žalobce odkázal a podle kterého „chtěl-li by zákonodárce v procesním předpisu stanovit hmotněprávní lhůtu, musel by tento svůj úmysl vyjádřit výslovně“. Důsledek zániku práva příslušné vyjmenované zdroje nadále provozovat při nepodání žádosti o povolení provozu ve stanovené hmotněprávní lhůtě 1 roku je podle žalovaného zřejmý ze znění § 17 odst. 3 písm. a) ve spojení s § 41 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší.
5. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí s poukazem na § 40 správního řádu a nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 365/97 ze dne 25. 9. 1998 uzavřel, že počátek páčání správního deliktu spočívajícího v provozování předmětných vyjmenovaných zdrojů znečišťování ovzduší bez povolení provozu byl správním orgán I. stupně stanoven chybně, neboť správně měl být počátek páčání správního deliktu stanoven od 3. 9. 2013, neboť konec lhůty pro podání žádosti se posunul z neděle 1. 9. 2013 na pondělí 2. 9. 2013. Odstranění nesprávného určení počátku trvání správního deliktu včetně snížení výše uložené pokuty žalovaný provedl změnou rozhodnutí inspekce podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.
6. Nedodržení uvedeným způsobem korigované hmotněprávní lhůty však dle žalovaného nelze prominout. Důsledkem nedodržení lhůty pro podání žádosti je nezákonné provozování předmětných zdrojů, a to až do nabytí právní moci jednotlivých rozhodnutí o povolení jejich provozu vydaných podle § 11 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ovzduší. Tím byla jednoznačně naplněna materiální stránka správního deliktu.

7. V hodnocení závažnosti správního deliktu v rámci stanovení výše pokuty ze strany správního orgánu I. stupně žalovaný neshledal, vyjma zohlednění zkrácení délky trvání protiprávního stavu, žádná pochybení.
8. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce namítl jeho nezákonnost spočívající zejména v nesprávném právním posouzení věci. Uvedl, že čerpací stanice, které byly uvedeny do provozu před účinností zákona o ochraně ovzduší a jejichž kontrolu správní orgán I. stupně provedl, byly provozovány na základě rozhodnutí vydaných dle právní úpravy účinné v době jejich uvedení do provozu. Žalobce podal držiteli poštovní licence (České poště, s.p.) dne 30. 8. 2013 žádosti o povolení provozu těchto čerpacích stanic adresované příslušnému správnímu orgánu – Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen „KÚ MSK“). Tyto žádosti byly ze strany KÚ MSK zaevidovány dne 3. 9. 2013. Žalovaný nesprávně dovodil, že nebylo využito přechodné ustanovení § 41 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší. Žalobce považuje názor žalovaného o hmotněprávní povaze lhůty k podání žádosti o povolení provozu za nesprávný. K porušení povinností dle zákona o ochraně ovzduší nedošlo, neboť žádost o povolení provozu byla podána v zachované procesní lhůtě. Poukázal přitom na obecnou právní teorii, dle které je hmotněprávní lhůta lhůtou k uplatnění práva. V posuzovaném případě se však nejedná o uplatňování žádného práva. Zákon o ochraně ovzduší stanoví povinnost podat žádost o povolení k provozu. V rámci správního práva je žádost typickým procesním úkonem a i v případě žádosti o povolení provozu podle zákona o ochraně ovzduší se jednoznačně jedná o procesní úkon, která má procesní následky v podobě správního řízení. Přechodná ustanovení mají charakter procesní, protože především procesně upravují přechod na novou právní úpravu. Žalobce v této souvislosti odkázal na názor Ústavního soudu, podle něhož platí, že *„chtěl-li by zákonodárce v procesním předpisu stanovit hmotněprávní lhůtu, musel by tento svůj úmysl vyjádřit výslovně.“* Tato teze jednoznačně platí i o části předpisu, který se věnuje procesním otázkám. Vzhledem k tomu, že v zákoně o ochraně ovzduší není výslovně uvedeno, že posuzovaná lhůta by byla hmotněprávní, pak nezbyvá než konstatovat, že se jedná o lhůtu procesní. Upravuje-li tedy zákon o ochraně ovzduší povinnost podat žádost o povolení provozu, pak se na danou lhůtu použije úprava uvedená v § 40 odst. 1 správního řádu a příslušné podání postačí předat ve stanovené lhůtě k poštovní přepravě. I v případě, kdy žalovaný posoudil danou lhůtu jako hmotněprávní, je evidentní, že zákon o ochraně ovzduší povahu lhůty výslovně neurčuje a naopak umožňuje dvojí výklad ustanovení § 41 odst. 6. Rozhodovací praxe Ústavního soudu v takových případech jednoznačně upřednostňuje výklad rozšiřující, nikoli výklad zužující práva účastníka řízení. Charakter lhůty byl tedy žalovaným posouzen chybně, což mělo za následek chybný závěr spočívající v potvrzení výroku o spáchání správního deliktu.
9. In eventum, pokud by soud posoudil lhůtu uvedenou v § 41 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší jako hmotněprávní, navrhl žalobce, aby soud napadené rozhodnutí změnil tak, že se upouští od jeho potrestání za spáchání správního deliktu. Zdůraznil, že v daném případě

nedošlo k ohrožení ani poškození veřejného zájmu. Čerpací stanice byly provozovány v souladu s hmotněprávní úpravou obsaženou v zákoně o ochraně ovzduší, o čemž svědčí i fakt, že všem čerpacím stanicím bylo povolení provozu stacionárního zdroje uděleno. Pochybení žalobce by tedy v takovém případě spočívalo pouze v nesprávném náhledu na charakter zákonné lhůty, protože žádosti o vydání povolení provozu stacionárního zdroje byly podány prostřednictvím České pošty, s.p. dne 30. 8. 2013. Vzhledem k absenci ohrožení nebo poškození veřejného zájmu je jakákoliv uložená sankce zjevně nepřiměřená, a v takovém případě je tedy na místě upustit od potrestání.

10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že žalobní námitky jsou po obsahové stránce téměř identické s námitkami obsaženými v odvolání proti rozhodnutí inspekce.
11. Zdůraznil, že lhůta uvedená v § 41 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší byla zákonodárcem stanovena k tomu, aby na provozovatele stacionárních zdrojů nedolehly všechny nově stanovené povinnosti bezprostředně s účinností zákona o ochraně ovzduší. Bylo tedy poskytnuto omezené období, v němž měl provozovatel právo provozovat vyjmenovaný zdroj znečišťování ovzduší i bez nově vyžadovaného povolení jeho provozu. Toto právo mu dále bylo zachováno i poté, co v zákonné lhůtě jednoho roku podal žádost o povolení provozu, a to až do nabytí právní moci tohoto povolení. Zákonem stanovená lhůta tak jednoznačně slouží k uplatnění práva provozovat vyjmenovaný zdroj znečišťování ovzduší v souladu se zákonem o ochraně ovzduší a povolením jeho provozu i po jejím uplynutí. O lhůtu procesní se nejedná také z toho důvodu, že podání žádosti není úkonem vázaným na lhůtu v rámci řízení, jak předpokládá § 40 správního řádu. Teprve doručením žádosti příslušnému správnímu orgánu se správní řízení o povolení provozu zahajuje. Na danou lhůtu není z tohoto důvodu možné aplikovat ani ustanovení § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, dle kterého se lhůta považuje za zachovanou i v případě, že je poslední den lhůty podána poštovní zásilka k přepravě.
12. Žalovaný rovněž poukázal na to, že zákon o ochraně ovzduší je hmotněprávním předpisem, což vyplývá jak z oblasti, kterou upravuje (§ 1 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší), tak z jeho celkového obsahu. Nemůže být proto přílehavá argumentace žalobce nálezem Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 300/06, který se zabývá procesním předpisem.
13. Žalovaný vyjádřil nesouhlas s tvrzením, že čerpací stanice byly provozovány v souladu s hmotněprávní úpravou zákona o ochraně ovzduší. Tím, že žalobce nepodal žádost o povolení provozu ve lhůtě stanovené v § 41 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší, došlo k situaci, kdy bylo předmětných 13 čerpacích stanic provozováno bez pravomocného povolení provozu, tedy v rozporu s § 17 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší. Správní delikt žalobce tedy nespočívá v opožděném podání žádosti, ale v následném nezákonném provozování velkého množství vyjmenovaných zdrojů znečišťování ovzduší.

Následné rozhodnutí o povolení provozu těchto stanic žádným způsobem zpětně neaprobují jejich předchozí provozování bez tohoto povolení.

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
15. Podle § 1 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší ochranou ovzduší se rozumí předcházení znečišťování ovzduší a snižování úrovně znečišťování tak, aby byla omezena rizika pro lidské zdraví způsobená znečištěním ovzduší, snížení zátěže životního prostředí látkami vnášenými do ovzduší a poškozujícími ekosystémy a vytvoření předpokladů pro regeneraci složek životního prostředí postižených v důsledku znečištění ovzduší. Podle odstavce 2 téhož zákonného ustanovení tento zákon zpracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje,
 - a) přípustné úrovně znečištění a znečišťování ovzduší,
 - b) způsob posuzování přípustné úrovně znečištění a znečišťování ovzduší a jejich vyhodnocení,
 - c) nástroje ke snižování znečištění a znečišťování ovzduší,
 - d) práva a povinnosti osob a působnost orgánů veřejné správy při ochraně ovzduší,
 - e) práva a povinnosti dodavatelů pohonných hmot a působnost orgánů veřejné správy při sledování a snižování emisí skleníkových plynů z pohonných hmot v dopravě.
16. Podle § 41 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší provozovatel stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu, jehož povolení není v souladu s požadavky na obsah povolení provozu podle tohoto zákona, musí požádat o jeho změnu nebo o nové povolení provozu podle tohoto zákona do 2 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Do doby rozhodnutí o této žádosti platí povolení a rozhodnutí vydaná podle dosavadních právních předpisů.
17. Podle § 41 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší provozovatel stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu, který byl uveden do provozu před nabytím účinnosti tohoto zákona a který nemá vydané povolení podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona č. 86/2002 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona musí požádat o povolení provozu podle tohoto zákona do 1 roku ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
18. Podle § 17 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší provozovatel stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu je, kromě povinností uvedených v odstavci 1, dále povinen provozovat stacionární zdroj pouze na základě a v souladu s povolením provozu.
19. Podle § 25 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ovzduší právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, která je provozovatelem stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2

k tomuto zákonu se kromě deliktů uvedených v odstavci 1 dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 17 odst. 3 písm. a) provozuje stacionární zdroj bez povolení provozu nebo v rozporu s ním.

20. Podle § 25 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně ovzduší za správní delikt právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby se uloží pokuta do 10 000 000,- Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a), b), e), f), h) i) nebo m), podle odstavce 2 písm. a), e) nebo h), podle odstavce 3 písm. b) nebo podle odstavce 6 písm. g).
21. Podle § 26 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší při určení výše pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, době trvání protiprávního stavu a k okolnostem, za nichž byl spáchán.
22. Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
23. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná v té její části, ve které žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud totiž nesdílí názor žalobce, že lhůta uvedená v ustanovení v § 41 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší je lhůtou procesní, a že žalobce podal žádosti o povolení provozování předmětných stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší ve lhůtě stanovené tímto ustanovením. Pro posouzení charakteru lhůty stanovené právním předpisem ke splnění určité povinnosti či uplatnění práva je rozhodující povaha této povinnosti (práva). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2017 č.j. 10 Afs 270/2017-48 vyložil, že: *„(l)hůty hmotněprávní se týkají uplatňování práv hmotných, event. plnění povinností stanovených hmotným právem. Lhůty procesní slouží k zajištění plynulosti řízení a včasného plnění procesních práv a povinností v průběhu řízení. Plynulost řízení zajišťují procesní lhůty tím, že vymezují časový úsek, během něhož účastník řízení může provést procesní úkon, nebo v němž musí procesní účastník splnit určitou povinnost. Rozlišení lhůt je založeno na jejich odlišných následcích(...). Procesní lhůta pro úkony ve správním řízení předpokládá řízení, v jehož rámci lze po stanovenou dobu provést procesní úkon nebo splnit procesní povinnost. To plyne z § 40 odst. 1 správního řádu, který hovoří o provedení určitého úkonu „v řízení“. Naproti tomu lhůty stanovené zvláštním zákonem pro podání žádosti či jiného návrhu, kterým se zahajuje správní řízení, mají povahu lhůt hmotněprávních.“* Zákon o ochraně ovzduší jako celek představuje hmotněprávní normu, která upravuje regulaci a kontrolu v oblasti zacházení se zdroji znečišťování ovzduší. Nejde tedy o procesní předpis, jehož účelem by byla (speciální) a případně i výlučná úprava procesních práv a povinností. Povinnost uložená provozovatelům zdrojů znečišťování ovzduší v § 41 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší je proto také hmotněprávní

povahy. Teprve v okamžiku, kdy nositel uvedené (hmotněprávní) povinnosti zahájí u příslušného úřadu řízení o vydání povolení provozu, budou jeho jednotlivé úkony činěné v takovém řízení posuzovány v režimu správního řízení. Z uvedeného též plyne, že poukaz žalobce na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 26. 7. 2006, sp. zn. II. ÚS 300/06 je nepřiléhavý, neboť odkazované rozhodnutí se zabývá výkladem „povahy“ lhůty stanovené procesní normou. Ústavní soud ve zmíněném rozhodnutí konstatoval, že: „... není zřejmé, na základě jakých zjevných skutečností mají účastníci po přečtení textu ustanovení § 247 odst. 1 o.s.ř. („... žaloba musí být podána ve lhůtě“) dospět k nepochybnému závěru, že byt' jde o lhůtu stanovenou v procesním předpisu, jde o lhůtu hmotně právní ...“ Zákona o ochraně ovzduší je hmotněprávní normou, a proto i lhůty jím stanovené mají hmotněprávní charakter. To v souladu s výše citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu platí i pro lhůty zakotvené v § 41 odst. 5 a 6 tohoto zákona, které jsou stanoveny pro podání žádosti o povolení provozu. K jejich včasnému splnění je tedy třeba, aby příslušné podání (žádost) bylo doručeno nejpozději v poslední den lhůty určenému adresátovi.

24. Po skutkové stránce nebylo v projednávané věci mezi stranami sporné, že žalobcem podané žádosti o vydání povolení provozu předmětných zdrojů znečišťování ovzduší byly příslušnému správnímu orgánu doručeny teprve dne 3. 9. 2013. Vzhledem k tomu, že konec lhůty, tj. 1.9.2013 připadl na neděli, mohly být žádosti účinně podány ještě 2.9.2013. Žalobce tedy nedostál zákonné povinnosti vyplývající z ustanovení § 41 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší, neboť žádosti o vydání povolení provozu podal jeden den po uplynutí stanovené lhůty.
27. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji prvním výrokem tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
28. Opodstatněnou však soud shledal argumentaci žalobce, že uložená sankce je v daném případě zjevně nepřiměřená. Soud totiž nemůže akceptovat žalovaným a probovaný závěr správního orgánu I. stupně, že doba trvání protiprávního stavu ve smyslu § 26 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší trvala od 3.9.2013 až do vydání povolení provozu každého ze 13 stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší. Přestože to zákon výslovně nestanoví, z logiky věci je nutno dovodit, že provozovatel stacionárního zdroje znečišťování ovzduší, který splnil povinnost zakotvenou v § 41 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší a požádal o povolení provozu ve stanové lhůtě, byl oprávněn tento zdroj nadále provozovat až do doby rozhodnutí o této žádosti. Pokud zákonodárce stanovil lhůtu, v níž provozovatelé mohli podat žádost o vydání povolení k provozu zdrojů znečištění (tak, aby provoz těchto zařízení byl v souladu s novou právní úpravou), akceptoval tím zároveň, že do vydání příslušného povolení se na provoz těchto zařízení bude pohlížet jako na provoz, jenž je v souladu se zákonem. Upírat toto „dobrodiní“ žalobci jen proto, že nesprávně vyhodnotil charakter lhůty k podání předmětných žádostí o povolení provozu, se soudu jeví jako nepřiměřeně tvrdé.

29. Žalovaný se mýlí, uzavřel-li, že *právo provozovatelů zdrojů vyjmenovaných v ustanovení § 41 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší nadále je provozovat bez povolení provozu nedodržením stanovené lhůty zaniká*. Takový úmysl zákonodárce explicitně nevyjádřil, naopak tím, že stanovil lhůtu, v níž mohl provozovatel zdroje znečišťování ovzduší podat žádost o vydání povolení podle nové právní úpravy, de facto „odlišil“ případnou delikttní odpovědnost provozovatele zdroje znečišťování ovzduší, jehož dosavadní provoz byl v souladu s předchozí právní úpravou, od odpovědnosti provozovatele, který zdroj znečišťování ovzduší od počátku provozoval v rozporu se zákonem.
30. Naplnění všech znaků skutkové podstaty správního deliktu podle § 25 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ovzduší nemůže být posuzováno izolovaně bez přihlédnutí k souvisejícím ustanovením zákona o ochraně ovzduší. Subjekt, který zdroj znečištění provozoval v souladu s předchozí právní úpravou, se proto mohl dopustit správního deliktu podle § 25 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ovzduší tím, že včas nepodal žádost o povolení provozu zařízení podle nově účinné právní úpravy. Protiprávní stav vyvolaný takovým jednáním však mohl trvat jen do okamžiku, kdy předmětnou žádost podal, nikoli až do skončení řízení o žádosti (vydání nového povolení). K tomuto závěru vede soud i skutečnost, že žadatel o vydání povolení provozu nemůže zcela ovlivnit konkrétní délku řízení o žádosti, resp. rychlost, s jakou správní orgán v řízení o žádosti činí jednotlivé procesní úkony.
31. Vedle skutečné doby trvání protiprávního stavu, která v projednávané věci činila pouze jeden den (2. 9. 2013), vzal soud při rozhodování v potaz především zcela zanedbatelnou míru společenské škodlivosti žalobcova jednání. Žalobce totiž ve skutečnosti pochybil „jen“ tím, že lhůtu stanovenou v § 41 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší mylně vyhodnotil jako lhůtu procesní. Smyslem delikttní odpovědnosti zakotvené v § 25 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ovzduší je postihnout především ta jednání, která jsou výrazem nedbalého či dokonce záměrně ignorujícího přístupu k plnění zákonem stanovených povinností. Míra, jakou žalobce zasáhl objekt chráněný skutkovou podstatou (provoz zdroje znečišťování ovzduší jen na základě povolení a v souladu s ním) se vzhledem k výše popsaným okolnostem, k nimž je nutno přihlédnout, hraničně blíží nule. Z těchto důvodů soud vyhověl žalobcovu návrhu na upuštění od potrestání a v souladu s § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhodl, že upouští od pokuty, která byla žalobci uložena rozhodnutím inspekce ve spojení s napadeným rozhodnutím, neboť se jedná o pokutu uloženou ve zjevně nepřiměřené výši. Soud nepřikročil ke snížení pokuty, neboť vzhledem ke shora uvedenému by zjevně nepřiměřená byla pokuta v jakékoliv výši.
32. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

33. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný (jeho námitky, v nichž dovozoval nezákonnost napadeného rozhodnutí, soud důvodnými neshledal) a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve třetím výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. prosince 2018

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu